

og „Manden“, der er Statsminister —, ligger der ikke i dette at blive siddende i den Situation og bagefter udtale sig, som det ærede Medlem har gjort! Man mindes ganske uvilkaarligt den Dagsorden, der blev vedtaget i Landstinget i sin Tid, da det ærede Medlem var Statsminister, og hvori Landstinget udtalte, at man ikke kunde have Tillid til Udtalelser af den daværende Statsminister.

Zahle: Da det ærede Medlem Hr. Pürschel hørte den Udtalelse af Statsministeren, som han mener at jeg skulde blive saa forarget over, fordi den var i Strid med tidligere Udtalelser af Statsministeren, var han jo bekendt med den Udtalelse af Formanden for Venstrepartiet, som jeg her har anført. Hvis han derfor mente, at Udtalelsen var et Brud paa hele Venstres Politik, som maatte forarge mig, hvorfor maatte den saa ikke forarge ham? Hvorfor staar han saa her og er saa forarget paa mine Vegne? Vend Forargelsen mod Dem selv, højtærede Formand for det konservative Parti! For hvis det ærede Medlem har troet paa den Udtalelse, saa maatte han jo ogsaa vide, at den var et Brud paa det, som tidligere var fastslaaet baade i Trontalen og ved den Tilslutning, som Trontalen fik fra det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg.

Pürschel: Efter at Statsministeren havde talt den Dag, udtalte det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg som Ordfører for Partiet Venstre: Vi giver disse Udtalelser vor mest ubetingede Tilslutning.

P. Munch: Det ærede Medlem Hr. Zahle har jo den mest afgjorte Ret i dette, at der findes den samme Forskel mellem Statsministerens Udtalelser den 8. April og hans offentlige Udtalelser umiddelbart efter Ministeriets Dannelse som mellem hans Udtalelser overfor vort Parti og Udtalelserne den 8. April. Udtalelserne umiddelbart efter Ministeriets Dannelse dækkede Udtalelserne til os, Udtalelserne den 8. April dækkede ikke disse Udtalelser fuldt ud, men skabte Mulighed for en Afvigelse derfra. Denne Mulighed pegede jeg som Ordfører for vort Parti øjeblikkelig paa, og dér var de ærede Medlemmer af det konservative Folkeparti saa i Stand til at lægge ind i denne Modsætning saa meget eller saa lidt, som de vilde. At Udtalelserne i det hele var uklart formet fra den højtærede Regerings Side den Dag, at de var formet med

den Hensigt, at de skulde tilfredsstille det konservative Folkeparti uden at binde, det er der vel ingen, der bagefter er i Tvivl om. Jeg tillod mig at sige det den Dag, og det konservative Folkeparti kunde have handlet klogt, hvis det havde bygget paa denne Forstaaelse af dem.

Maa jeg sige til det ærede Medlem, Ordføreren for Socialdemokratiet (Stauning), at et Valg nu kunde have haft et naturligt Grundlag i Nedskæringslovene, hvis Socialdemokratiet i Overensstemmelse med tidligere Politik var gaaet ind i et sagligt Arbejde paa de paagældende Love og der derigennem var tilvejebragt et samlet Oppositionsstandpunkt, om man saa vil, overfor disse Love. Da vilde der have kunnet skabes Betingelser for en Forandring af hele Stillingen gennem et Valg. Noget saadant foreligger ikke nu, og derfor er der ikke tilfredsstillende Grundlag for nu at kalde derpaa.

Hvad angaar den Form, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gav et muligt Forslag om Folkeafstemning, var det, saavidt jeg kunde forstaa det af Oplæsningen — det var maaske ikke formet skriftligt helt, men dog delvis —, ikke helt rammende det, der maatte til. Det kan nemlig, saa vidt jeg kan se, ikke være en Folkeafstemning i al Almindelighed om de sociale Love, men det maa være Folkeafstemning om ganske bestemte Forslag. En Opfordring til at tilvejebringe et Lovforslag af den Beskaffenhed er vi villige til at stemme for; vi tænker os ikke at stille den, fordi vi anser et Lovforslag for bedre, men stilles den, agter vi at stemme for den.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. P. Munch beskæftigede sig en Del med, hvorledes det konservative Partis Opfattelse var, men jeg har dokumenteret, hvorledes hans egen Opfattelse var; det er den, som har Interesse i denne Forbindelse, og den blev fremsat paa det radikale Venstres Vegne, altsaa ogsaa paa det ærede Medlem Hr. Zahles Vegne. Nu lyder det meget godt at sige om en Mand, at han fremsætter en Udtalelse, som tilfredsstiller uden at binde. Ja, det er jo ikke saa ualmindeligt i Politik, men her kommer det særlige til, at Tilfredsstillelsen laa paa et Punkt, hvor de ærede Medlemmer Hr. P. Munch og Hr. Zahle mente, at dette kunde Statsministeren ikke gøre uden at gøre sig skyldig i Brud paa et givet Løfte. Deri ligger der en Vurdering af, hvad en Statsminister kan tillade sig, som jeg hæfter paa de Herrer.